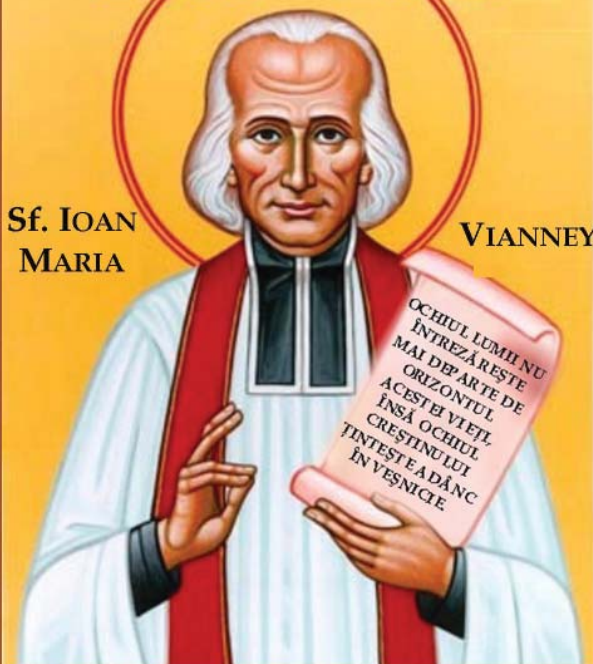

EPISCOPIA ROMÂNĂ UNITĂ CU ROMA,
GRECO-CATOLICĂ - ORADEA

ANUL SACERDOTAL

2009 - 2010

Sf. IOAN
MARIA

VIANNEY

„Fidelitatea lui Hristos,
fidelitatea Preotului”

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XVI Nr. 7-8 (187-188) iulie-august 2009

ANUL SACERDOTAL

„Adu-ți aminte...”

În gloria sfinților, Sfântul Bernard (1090-1153) ocupă un loc aparte, numit și Doctorul Partenie, Doctorul Sfintei Fecioare.

S-a născut la Fontaine, aproape de Dijon. Era cel de-al treilea copil al familiei Tescelin. În copilărie și adolescență a urmat școala din apropierea localității natale, apoi cursurile la o școală mănăstirească. Sfântul Bernard era stăpânit de două iubiri: crucea lui Isus și Sfânta Fecioară. E trimis în Germania să urmeze cursurile universitare. Pe drum întâlnește o cruce singuratică. Îngenunchează în fața ei cerând lumină de la Atotputernicul. Un glas îi șoptește, glasul Celui Răstignit: „Biserica are nevoie de oameni săraci, de mântuirea tuturor”. Se înapoiază acasă unde are loc un caz unic în istoria Bisericii: tatăl, Tescelin, soția Ombelina și frații îmbracă haina călugărească. În urma acestui fapt se formează grupuri de 12 călugări care înființează mănăstiri. Grupul Sfântul Bernard înființează mănăstirea de la Clairvaux (Valea Luminoasă), unde practică ascultarea și rugăciunea. A iubi pe Dumnezeu înseamnă a sluji dragostei. De la Clairvaux, Bernard a înălțat mănăstiri în toată Europa.

De la Sfântul Bernard a rămas un tratat „Despre iubirea lui Dumnezeu”, un comentariu despre „Cântarea Cântărilor”, precum și un număr mare de predici, textul și melodia la imnul „Ave Maria, Stela Maris” (Bucură-te, Marie, Steaua Mării) și invocația: „O, clemens, o pio, o dulcis Virgo Maria! (O, milostivă, o dulce Fecioară Maria!) și rugăciunea „Salve Regina!” (Bucură-te, Regină!), cât și rugăciunea „Adu-ți aminte...” („Memorare...”, în limba latină), numită și „Rugăciunea minunată”): *„Adu-ți aminte, o prea blândă Fecioară Maria, că nu s-a auzit niciodată să fi fost părăsit cel ce a alergat sub ocrotirea ta, cel ce a cerut ajutorul și mijlocirea ta. Însuflețit de o astfel de încredere, alerg la tine, o Maică, Fecioara Fecioarelor. La tine vin și stau gemând înaintea ta ca un păcătos. Maică a Cuvântului,, nu disprețui cuvintele mele, ci auzi-mă cu milă ascultă-mă. Amin.*

Cel ce rostește această rugăciune cu încredere și smerenie va fi ascultat... „Adu-ți aminte” a înduioșat inima Mariei, a răspuns la chemarea statornică, a adus la staul oaia pierdută, la un tată pe fiul rătăcit, pe muribundul gata să cadă în prăpastia cea veșnică. Așa e de adevărat acest lucru, încât mai degrabă vor trece cerul și pământul decât să înceteze Fecioara cea miloasă să ajute pe cel ce cere ocrotirea ei și se încrede într-însa. Să luăm hotărârea să rostim zilnic această rugăciune. Rostiți-o cu încredere și cu smerenie și desigur veți fi ascultați.

O Fecioară a milei, o Mamă a tuturor harurilor, e deci un lucru foarte adevărat că nu te cheamă cineva niciodată în zadar. Ascultă întotdeauna pe sărmanii păcătoși. Adu-ți aminte că ești Mama noastră și că noi suntem copiii tăi.

Având toate acestea în considerație, Papa Ioan Paul al II-lea, de *pie* memorie, l-a declarat pe Sfântul Bernard între Doctorii și Învățătorii Bisericii.

Pr. Ioan ERDELI

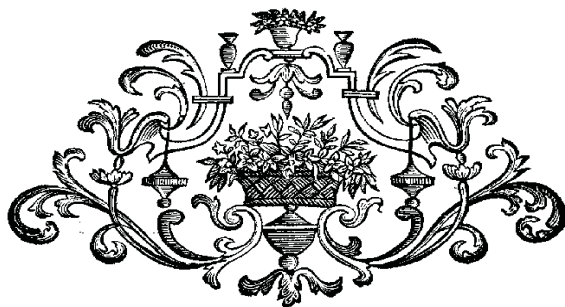
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre modestie și tăcere

Înțeleptul zice: „*Precum nu seamănă față cu față, așa nici inimile oamenilor nu sunt tot aceleași... Din vedere se cunoaște omul și din chipul feței se cunoaște cel înțelept*”. Nu este oglindă să arate mai fidel lucrurile, cum exteriorul arată interiorul. „*Omul se cunoaște din față și din mișcarea feței i se cunoaște sufletul. Din felul cum se îmbracă, cum râde, cum umblă, se vede ce e*”.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ “Calea
Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pe urmele pașilor parohului	
Pasărea este făcută să zboare		din Ars.....	12
omul să muncească.....	4	Cuvântul care zidește.....	14
Anul Sacerdotal 2009-2010.....	5	Sfântul Benedict de Nursia.....	16
Pagini bilingve.....	10	Preotul.....	18

Pasărea este făcută să zboare, omul să muncească

Și-n vacanțe, când legea recreației noastre ar fi odihna, abținerea de la muncă, acel venerabil „otium”, pe care italienii l-au numit „dolce far’niente”, și-n vacanțe omul e făcut să muncească? Așa mă vei întreba, poate.

Așa, prietene, și-n vacanțe omul trebuie să muncească, dacă și-n vacanțe vrea să rămână om. Abzici de la muncă, abzici de la omenie.

Numesc muncă orice efort de-a produce ceva demn de chemarea omenească; truda de-a crea ceva vrednic de spiritul nemuritor al omului.

Nu-ți cer răsfoirea grea a manualelor peste care ai trecut, dar îți cer rezistență la talazul de lene ce alunecă spre tine cu valul de căldură, rezistență la caravana de ispите rele ce-ți solicită ospitalitatea sufletului, rezistență la îndemnurile înșelătoare ale tovarășilor;

Îți cer năzuința de-a gândi nu numai prin cărți, ci și prin tine, prin ochii și vederea judecății tale, nu a celorlalți;

Îți cer efortul de-a simți cu propriile tale simțăminte, nu împrumutate din romane. Vei ști să fii propriu când urmezi conștiința ta înaintea tentației murdare; ești străin de tine când urmezi ispita, care-i o inspirație străină și inferioară...

Vacanța este încercare, este examen, examenul este probă, proba este selecționare,

selecționarea este valorizare.

Vacanța este ca să se dezvelească inima multora. Fost-a pentru tine mers înapoi sau luptă și mers înainte?

Școala aduce muncă în jurul ideilor și-a cunoștințelor.

Vacanța trebuie să aducă muncă în jurul sufletului, a voinței, a virtuții.

Supune la examen VACANȚA ta - întreab-o dacă a fost sau nu muncă sufletească? Sufletul tău își așteaptă muncitorul.

Ep. Ioan SUCIU

Motto: „Fidelitatea lui Cristos, Fidelitatea Preotului”

Episcopul Martir Dr. Ioan Bălan (1880-1959)

„Voi sunteți sarea pământului. Voi sunteți lumina lumii” (Mat.5, 13-14), citim în Sfânta Scriptură. Cuvinte scrise și în inima fiecărui preot, cuvinte spre care gândul celui care slujește la altar se întoarce mereu, cu atât mai mult în vremurile care cer mai mare curaj, mai mare putere.

Dorim azi, la 50 de ani de la stingerea din viață a Episcopului Diecezei de Lugoj, Ioan Bălan (4 august 1959), și totodată în cadrul Anului Sacerdotal, să readucem în atenția cititorilor pe PREOTUL și EPISCOPUL care a fost.

Timpul acela care cerea mai „mare curaj și mai mare putere”, timp în care Preasfinția Sa conducea destinele unei Dieceze, a trecut, sunt zeci de ani de atunci. Au apărut noi generații

pentru care Episcopul de altădată este un nume respectat datorită martiriului său, în cel mai bun caz; pentru mulți este doar numele unei străzi din Lugoj. Azi, după obținerea libertății Bisericii Române Unite cu Roma, încercarea de a reintra în normalitate este evidentă, altarele greco-catolicilor sunt din nou ridicate; pe linia continuității, preoții tineri privesc cu încredere prezentul și viitorul. Dar noi, toți cei care ne bucurăm de libertatea Bisericii noastre, cunoaștem cu adevărat prețul libertății? Nu suntem înclinați să credem că totul s-a petrecut de la sine? Însă faptul că Bisericii noastre și preoților ei li se cere și în zilele noastre „mai mare curaj și mai mare putere” ar trebui să ne pună pe gânduri. O poruncă în numele adevărului este să ne întoarcem spre trecut pentru a cunoaște cu adevărat pe cei care au fost „sarea pământului și lumina lumii” și care în numele credinței în UNA, SFÂNTĂ, CATOLICĂ și APOSTOLICĂ BISERICĂ au apărut viața Bisericii noastre cu propria lor viață. Acești oameni de seamă sunt martirii, sunt sfinții noștri. Unul dintre ei este Episcopul IOAN BĂLAN, preot și om de cultură „cu convingeri nestrămutate”.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

S-a născut la Teiuș într-o familie de țărani cu credință în Dumnezeu și dragoste pentru Biserica Greco-Catolică, fiind al zecelea copil din cei doisprezece. A urmat liceul la Blaj și Facultatea de Teologie la Budapesta, unde s-a remarcat, ca de altfel în tot cursul vieții, prin inteligență și studiu. Astfel a reușit să-și formeze o strălucită cultură umanistă și să fie un adevărat poliglot. Stăpâna mai multe limbi: latina, greaca, ebraica, italiana, franceza, germana, maghiara. Este hirotonit preot celib în anul 1903. Pentru scurt timp, un an, va lucra la Blaj, ca subprefect la Internatul Vancean, etapă în care va colabora la revistele „Unirea”, cu articole și lucrări despre Biserica Unită. De-a lungul vieții va publica materiale valoroase la „Cultura creștină” - a făcut parte din Comitetul de redacție -, și la „Convorbiri literare”. Își va continua studiile la Viena, la finele cărora se va înapoia la Blaj. Aici va trăi unul din momentele cruciale ale vieții: întâlnirea, în 1908, cu preotul Vladimir Ghika. Idealurile comune și afinitățile sufletești ale celor doi preoți duc la o prietenie dintre cele mai frumoase. La invitația lui Vladimir Ghika, tânărul preot Ioan Bălan vizitează Bucureștiul unde, datorită calităților intelectuale și spirituale, a atras atenția multor personalități ale culturii. Drept urmare, Biserica Greco-Catolică își poate vedea împlinite proiecte importante pentru

viața spirituală a ardelenilor stabiliți în Capitală: construcția unei biserici pe strada Polonă, pe un teren al Bisericii Romano-Catolice. Ioan Bălan este numit preot al acestei biserici, ca, în 1919, să devină protopop. Tot pentru românii ardeleni, părintele Ioan Bălan s-a ostenit ca să zidească încă o biserică, este cea de pe strada Aquila, Biserica „Maica Domnului”, pentru care Papa Pius al X-lea a donat o însemnată sumă de bani.

După 1919 revine la Blaj, este numit Canonic mitropolitan și Rector al Academiei Teologice. Fiind convins că o bună pastorație nu se poate realiza decât cu preoți de înaltă spiritualitate și cultți, înființează Asociația „Sfântul Niceta”.

Părintele Ioan Bălan ajunge în scurt timp o prezență în epocă. Cum Episcopul Lugojului Alexandru Nicolescu devine Mitropolit, în 1936, este consacrat Episcop pentru această Dieceză, în Catedrala din Blaj. „Spre culmile Sionului”, cuvântul rostit la consacrarea ca Episcop, s-a tipărit în „Sionul românesc”, foaia diecezană a Episcopiei Lugojului, și în volum. Nu avem textul acestei cuvântări, dar simbolistica foarte bogată a cuvântului Sion ne poate sugera ceva din gândirea noului Episcop. Din „Vechiul Testament” se știe că David, cunoscut ca păstor și rege, dar și ca poet -i se atribuie paternitatea „Psalmilor” -, a făcut un drum lung spre Sion, cu popasuri, timp în care Dumnezeu l-a

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

pregătit pentru a fi conducător, Sionul fiind simbolul credinței, locul în care se atinge desăvârșirea, se învață responsabilitățile, se învață să conduci fără să domini pe oameni. Pe drumul Sionului sunt încercări numeroase: sărăcia, lipsurile, frustrările, dar se descoperă mila față de cei în suferință, se învață disciplina, loialitatea și fermitatea. Toate pentru ca cel chemat să fie „sarea pământului și lumina lumii”. Câte din toate acestea i-au însoțit viața bunului Episcop? De altfel, se știe că „Mitra pe care o purtau ierarhii Blajului a fost cunună de spini, iar toiagul arhieresc n-a fost toiagul puterii, ci al pribegiei...”.

Dieceza Lugojului a fost întotdeauna un centru de spiritualitate catolică și de cultură. Credincioșii vedeau în Petru „stânca de neclintit” a credinței, în Papa de la Roma pe urmașul său cu care sunt în legătură Episcopii și preoții Bisericii Catolice, fapt foarte puternic conturat în conștiințe (am avut întotdeauna convingerea că în acest sens s-a lucrat foarte mult în Dieceză). În anii tulburi ai conflictelor internaționale și ai celui de al Doilea Război Mondial, Episcopul Ioan Bălan a condus Dieceza cu competență și totală dăruire, „cu înțelepciune și râvnă apostolică”, încât Biserica a reușit să-și îndeplinească misiunea. Preoții celebrau Sf. Liturghie zilnic și respectau fără abatere programul spiritual stabilit. Preasfinția Sa își cunoștea bine

parohiile și le ajuta întotdeauna când era nevoie, cu deosebire pe cele mai sărace. În pofida greutăților aceluși timp, vizitele canonice continuau să se facă. Bibliotecile Diecezană erau foarte bogate în cărți și obiecte religioase. Tipografia scotea mereu din teascurile ei cărți, multe din ele ne-au însoțit în anii grei ai prigoanei și ne-au întărit credința. De la Lugoj ajungeau în parohii cărți cu subiect religios, cărți de rugăciuni, icoane, iconițe, obiecte de cult; un drum la Episcopie avea ca urmare o înfrumusețare a bisericii și o înviore a credinței.

Episcopul Ioan Bălan pune deosebit preț pe cultura creștină, de aceea parohiile, chiar și cele cu un număr mai mic de credincioși, aveau biblioteci.

Cunoscut și apreciat ca erudit, Episcopul Ioan Bălan este autor a mai multor volume, „de o reală importanță pentru desăvârșirea credinței catolice”: „Limba Cărților Bisericeștii” - studiu istoric, filologic și liturgic (1914), „Viața lui Isus” (1922), „Noul Testament” (Oradea, 1925, volum tipărit de Episcopul Valeriu Traian Frențiu), „Fontes juris canonici ecclesiae rumanae” și „Disciplina bizantină” (1932-1933, la Vatican), „Îndrumări pentru organizarea și conducerea Congregațiilor Mariane” (1942), „Logodna solemnă” (1945). A tradus enciclica Papei Pius al XI-lea, „Ad catolici sacerdoti” - Despre preoția catolică (1936). Textul

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

este fundamental pentru vocația preotească, text actual și azi.

Pentru competența sa, în anul 1929, a fost delegatul Provinciei Mitropolitane Greco-Catolice din România în „Comisia pentru Codificarea Dreptului Canonic Oriental” cu sediul la Roma.

În 1930, Canonul Ioan Bălan, viitorul Episcop al Lugojului și Mărturisitor al credinței catolice, la Congresul Euharistic Internațional, va ține discursul „Martirii Euharistiei în Biserica Română Unită”, în care va prezenta imaginea primilor martiri ai Bisericii noastre: preoții care au suferit după Unirea de la 1700 violențele celor care se împotriveau Unirii. Acești preoți și-au vărsat sângele la altar în timp ce celebrau Sfânta Liturghie. Dar „În ceea ce ne privește, lupta de mărturisire a lui Isus este o bucurie și o datorie...”.

Simțind pericolul care amenința Biserica Unită, în 1947, prin „Pastorala-Primul Sinod al Unirii cu Roma”, explică importanța și roadele Unirii cu Biserica Romei, în primul rând de ordin religios, dar și cultural, căci teologii trimiși la studii în universitățile Apusului „au adus o viață spirituală, nebanuită înainte, o cultură teologică și filozofică nemiîntâlnită la români... Unirea este „un lucru voit de Dumnezeu”, spunea Episcopul, cerând preoților să vorbească în predici despre acest mare act. La 17 iunie 1948, la Oradea, în

cadru Conferinței Episcopilor Catolici se analizează situația gravă în care se găsește Biserica Unită: scoaterea în afara legii și prigonirea celor care nu-și vor părăsi credința. Pastorală PS. I. Bălan dată „la Sărbătoarea Nașterii Sfântul Ioan Botezătorul, 1948”: „Tuturor Oficiilor Vicariale și Protopopești”, readucea în atenție istoria Bisericii Unite și binefacerile nenumărate ale Unirii cu Roma, susținute și argumentate de cele mai de seamă personalități ale culturii noastre, și îndeamna credincioșii să fie tari în apărarea credinței pe care „o avem, o iubim și o apărăm chiar cu prețul viții noastre”.

În toamna anului 1948 a început martiriul Bisericii Greco-Catolice, al Episcopilor și preoților ei. La 28 octombrie, Episcopul Ioan Bălan este arestat și, împreună cu ceilalți Episcopi, închis prin mănăstiri ortodoxe și în vila Patriarhului, ca prizonieri, iar în final în închisoarea din Sighet. Întregul episcopat a rămas fidel credinței catolice și nu a acceptat trecerea la Biserica Ortodoxă. La presiunile și amenințările Patriarhului ortodox Iustinian Marina, Episcopul Lugojului a răspuns: „...Dacă noi, Episcopii greco-catolici, am crede că Biserica Ortodoxă este adevărata Biserică a lui Cristos, în acest moment ne-am da semnătura de trecere, căci noi voim să fim cu Cristos! Dar nu ați venit la noi cu argumente teologice, nici cu virtuțile creștinești, ci ne-

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

ați arestat și ne-ați întemnițat...” (Dr. Silvestru A. Prunduș Clemente Plăianu, „Cei 12 Episcopi Martiri ai Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice”, Ed. Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1998, p.74).

Preasfinția Sa Ioan Bălan a supraviețuit detenției, dar a avut domiciliul forțat și în continuare a fost închis, până la sfârșitul vieții, în mănăstiri ortodoxe. PS. Ioan Ploscaru a reușit să-l viziteze; l-a găsit îmbătrânit, aplecat de spate, „dar spiritul îi era mereu viu și curat ca înainte”, era blând și bun ca întotdeauna. A trecut pragul acestei lumi departe de Dieceza și credincioșii săi, umilit și batjocorit și a fost înmormântat în Cimitirul Bellu Catholic din București. La vizita sa în România, Papa Ioan Paul al II-lea s-a rugat la mormintele celor trei Episcopi greco-catolici Martiri, Iuliu Hossu, Vasile Aftenie și Ioan Bălan, „care nu au avut nici măcar cinstea unei înmormântări creștinești”, și a adus omagiul fiilor Bisericii Greco-Catolice „care mărturisii de trei secole, prin sacrificii uneori nemaiauzite, credința voastră în unitate”.

La încheierea acestei evocări mai privesc iarăși în trecut. Dar privesc cu ochii și inima aceleia care am fost fiica Diecezei de Lugoj, de care mă leagă puternic dragostea, datoria și amintirile, și care l-am cunoscut personal pe Episcopul ei, pe Preasfinția Sa Ioan Bălan... L-am întâlnit pentru prima dată în toamna anului 1940, când, în urma răsturnărilor de hotare pe care le trăia

țara prin Diktatul de la Viena, familia mea s-a bucurat de dragostea, bunătatea și ajutorul Preasfinției Sale. În toamna aceluia an PS. Ioan Bălan ne-a dat adăpost și masă gratuită. Episcopul avea o așa alcătuire sufletească, încât făcea binele în chipul cel mai firesc--notă distinctă a sufletelor alese. În unele seri venea la noi, atent la viața noastră, cu grijă să nu ne lipsească nimic, și rămânea un timp de vorbă cu părinții.

În „Meditațiile” sale Cardinalul Henri de Lubac spune că nu ne este dat nouă, muritorilor, să trăim „în Biserica viselor noastre {...} Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al experiențelor sentimentale, ci un Dumnezeu al adevărului”. Cred însă că Henri de Lubac nu a luat în seamă momentele sau timpul când ne este sortit să trăim în apropierea sfinților...Un astfel de timp a fost pentru mine cel trăit pe lângă bunul, blândul și sfântul Episcop al Lugojului, sub privirea căruia, în Catedrala Episcopală, am avut prima Sfântă Împărtașanie și în Dieceza căruia am fost până la suprimarea violentă a Bisericii noastre.

În anii care au urmat știam că Preasfinția Sa, ca întreg episcopatul greco-catolic, este la închisoare pentru fidelitatea față de Biserica Romei. Atât, nimic mai mult. Dar Preasfinția Sa continua să fie Episcopul nostru, mereu prezent în suflete, singurul în care credeam, care, în libertate sau în închisori, a rămas ceea ce a fost: „Sarea pământului și lumina lumii”.

Otilia BĂLAȘ

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie

Blaj

„C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Bucarest, la paroisse d'Avila et Vincent Cernea

Nous assistons a la messe de 11 h. Elle dure longtemps, selon le rit oriental. L'église est trop petite pour contenir tous les fideles. A la sortie, nous sommes happes par l'un, par l'autre, un couple militant qui souhaite recevoir des médicaments par notre canal pour son hôpital, un ingénieur commercial qui ai merait avoir des contacts en France, un professeur qui voudrait des grammaires et des livres de français pour enfants („en payant”, insiste-t-elle)...Et il faudrait bien un stéthoscope pour l'embryon de dispensaire de la paroisse...Un jeune garçon demande: „Vous connaissez les scouts de Cluses? J'ai été invite deux mois chez eux a la suite d'un pèlerinage a Czeznoschova”.

Vincent Cernea , étudiant en médecine, sort de son porte-documents un texte en français sur l'histoire difficile de l'Église Greco-Catholique. Il propose a François en lui demandant:

„Voulez-vous faire connaitre notre Eglise en France?”

François, ému, répond: „Je ferai ce que je pourrai” (Voir document annexe I).

Les uns, les autres, nous invitent a déjeuner, mais finalement nous resterons a la paroisse. La maison paroissiale attenante, récemment restituée, est accueillante. Dans la cuisine au sous-sol un jeune frère franciscain, aide par un professeur d'histoire, prépare le repas auquel nous sommes convies. Outre le père Mare assistent au repas le père Augustin Cuingan, vicaire épiscopal, John, président de l'association paroissiale, Marie-Christine, médecin stomatologue, fille et descendante de prêtres depuis 1580, le jeune père Christu, ordonne dans clandestinité. Vin de France et campagne, bien sur!

(a suivre)

Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

București, „Parohia Avila” și Vincent Cernea

Am asistat la Sfânta Liturghie de la ora 11.00. A durat mai mult timp datorită ritului oriental. Biserica este foarte mică pentru a cuprinde pe toți credincioșii. La ieșire am fost întrebați de unul și de altul, un cuplu care dorea să primească medicamente prin noi pentru spitalul unde lucrau, un ingenuos comerciant vroia contacte în Franța, un profesor dorea gramatici și cărți în franceză pentru copii (plătind, insista) ...Trebuia un stetoscop pentru dispensarul parohiei... Un tânăr întrebă: „Cunoașteți scutiștii de la Cluses? În urma unui pelerinaj la Czeznoschova, am fost invitat pentru două luni la ei”.

Vincent Cernea, student la Medicină, scoase dintr-o mapă un text în franceză cu istoria Bisericii Greco-Catolice. I-o dădu lui Francois, rugându-l” „Vreți să faceți cunoscută Biserica noastră în Franța?”

Emoționat, Francois i-a răspuns: „Voi face tot ce pot”. (Să se vadă documentele anexe I).

Unii și alții ne-au invitat la dejun, dar, în final, am rămas la parohie. Casa parohială învecinată, de curând restituită, este primitoare. În bucătăria de la subsol un tânăr călugăr franciscan, ajutat de un profesor de istorie, a pregătit prânzul la care am fost invitați. Părintele Mare este și el la masa, este și Părintele Augustin Ciungan, vicarul episcopal, Ioan, curatorul, Maria-Cristina, medic stomatolog, fiică și urmașă a unei familii de preoți de după 1580, tânărul preot Cristian, hirotonit în clandestinitate. Vin franțuzesc și șampanie, bine-nțeles!

(va urma)

Pe urmele pașilor Parohului din Ars

„Sfântul patron al preoților din lumea întreagă” este titlu dat Parohului din Ars, Sfântul Ioan Maria Vianney, de către Papa Benedict al XVI-lea, la 19 iunie a.c., cu ocazia deschiderii Anului Sacerdotal, An pus sub ocrotirea Sfântului Preot.

Titlul dat confirmă locul pe care umilul Paroh îl ocupă în Biserică: MODEL AL PREOTILOR, „model de slujire și sfințire personală”, model care îi va ajuta pe preoți să-și reînnoiască fidelitatea față de Cristos, să se desăvârșească pe plan uman, spiritual, intelectual și pastoral.

Să începem drumul pe urmele pașilor Parohului din Ars, la 150 de ani de la moartea sa, folosindu-ne de mărturisirile preoților care i-au urmat în parohia din Ars sau fac parte din Societatea „Sfântul Ioan Maria Vianney.

De la Lyon la Ars sunt 40 de Km. În 1818, Ioan Maria Vianney se îndrepta spre Ars să-și ia în primire parohia. Încălțăminte îi era dură și sărăcicioasă, reverenda sobră. Stiharul alb cu dantelă și etola dădeau însă lumină ținutei. Înainta spre Ars cu pași viguroși... La o încrucișare de drumuri a întrebat pe un băiat de țăran care este calea ce duce spre Ars. Copilul a arătat preotului străin, printr-un gest al mâinii, drumul cel bun. Mulțumindu-i, Părintele Vianney i-a spus: „Tu mi-ai arătat drumul spre Ars, eu îți voi arăta drumul spre

Cer”. Azi, în acel loc este ridicată o sculptură care reprezintă întâlnirea evocată, cu gestică celor doi: mâna băiatului care indică drumul și mâna Preotului care arată Cerul. Totuși, ajuns preot în Ars, de trei ori a fost tentat să părăsească localitatea, convins că nu este la înălțimea cerută. Dar, tot în același timp, își amintea cuvintele Vicarului General, Pr. M. Courbon, în momentul în care i-a dat documentele de numire: „Veți merge într-o parohie în care nu există prea multă iubire față de Dumnezeu; dar Sfinția Voastră va sădi acolo această iubire”. A început cu rugăciunea și cu modul în care a trăit viața preoțească: în umilință și totală încredere în puterea lui Dumnezeu, prin iubirea față de Isus Euharisticul. Neîncetat se ruga: „Dumnezeule, convertește-i pe credincioșii parohiei mele!”

Azi, la Ars, Parohul de odinioară este o prezență. Părintele Jean-Philippe Nault, membru al Societății „Sfântul Ioan Maria Vianney” și Rector al Sanctuarului din Ars, mărturisește: „Reputația extraordinară a Parohului din Ars se datorează în mare parte carismei sale de confesor. Iarna îi erau picioarele aproape înghețate...de multe ori era în confesional 17 ore din zi. Până la sfârșitul vieții, mai bine de o sută de mii de persoane veneau anual la

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

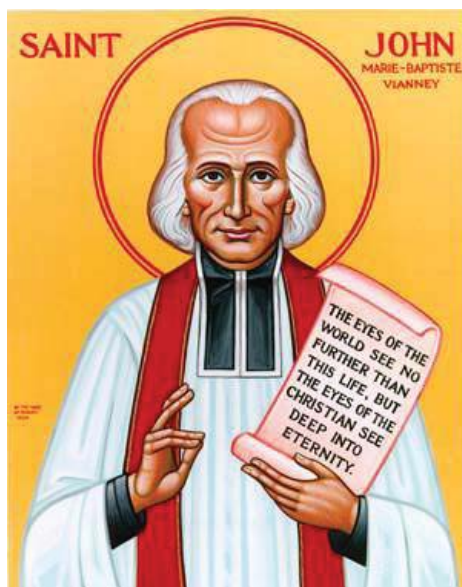
Ars. Adesea așteptau 4-5 zile până să ajungă să se mărturisească”. Dar , continuă preotul : „patru sute de mii de credincioși vin și azi în fiecare an aici. Parohul din Ars nu cunoaște criza...de evlavie!”

Părintele Caratage, Vicarul Episcopal și Director al Societății,, Sfântul Ioan Maria Vianney”, unul din „apostolii” marelui Sfânt, te întâmpină surâzând și îți strânge mâna cu căldură. Plin de entuziasm, exclamă: „Oh,Sfântul Paroh!... Ce mister!... Ca tinerii să se dăruiască lui Dumnezeu, pentru Parohul din Ars era un mister. Si azi acest paroh trezește vocații. Pentru tinerii noștri seminariști (la Ars există un Seminar Teologic) și pentru istoria vocației lor, Parohul din Ars a avut un rol important”.

În Sanctuar, într-o raclă, reconstituit, în mulaj, chipul Parohului Ioan Maria Vianney te întâmpină:„ ...nasul lung, foarte fin. O față slăbită, aproape ascetică. Fruntea înaltă, bărbia conturată, buzele subțiri. Măinile împreunate țin strâns Sfântul. Rozar. Ele amintesc gestul prin care, ridicate spre Cer, arătau credincioșilor Sfânta Cuminecătură...”

Privind atent chipul din raclă, parcă, abia schițat, descoperi un surâs... Poate este uimirea modestului Paroh de a se vedea atât de onorat, încât poate fi considerat „un model”, el care nu a fost altceva decât UN PREOT.

O.B.

Cuvântul care zidește

Suntem în anul în care se cinstește în mod deosebit sfânta preoție. Să fii preot este o responsabilitate enormă. Ai răspunderea sufletelor, deci ai posibilității de a le ajuta mântuirea. Poți zidi sau distruge mai mult decât oricine altcineva. Sunt multe modalitățile zidirii pe care bunul Dumnezeu le-a hărăzit preoților. Azi ne vom opri la omilie, predica sau meditația la Sfânta Evanghelii .

Discutam anul trecut, când am avut șansa de a participa la un pelerinaj prin locuri binecuvântate din țară, la Lugoj, cu Preasfințitul Alexandru despre nevoia noastră, a credincioșilor greco-catolici, de a ne bucura și noi de scurte omilii în timpul Sfânta Liturghii nu doar duminica și în sărbători, ci oricând se celebrează o Sfânta Liturghie. Îl întreba, de fapt, de ce acest lucru nu se întâmplă, fiindcă acele cuvinte de învățătură sunt, în mare parte, cele care ating sufletul credinciosului și-i oferă o necesară îndrumare. PS. Alexandru, cu modestia și sinceritatea care-l caracterizează, ne-a dat dreptate și ne-a explicat că preotul, cel cu har și bine pregătit este oricând gata să o facă și acest lucru depinde nu atât de „protocolul” desfășurării Sfintei Liturghii, la noi, cât mai ales de disponibilitatea celebrantului. A doua zi dimineața, cu o grație desăvârșită, ne-a oferit și o scurtă ,dar minunată predică în timpul Sfintei Liturghii din

Capela Sa personală. Cerința Sa la adresa preoților este, așa cum ne-a mărturisit, o pregătire prealabilă a omiliei, indiferent de cât de elevate ar fi studiile celor în cauză. „Cuvântul Lui Dumnezeu trebuie meditat, interpretarea bine pregătită pentru a-ți atinge scopul, acela de a trezi conștiințe.”

Sunt o ascultătoare constantă a postului „Radio Maria” și adeseori am bucuria să aud predici la Evanghelia zilei sau la Evanghelia zilelor de duminică ori sărbători, deosebit de bune. Am să vă împărtășesc din cea oferită nouă de Pr. Doru Popovici la Evanghelia după Matei: 6, 22-23, Luminătorul trupului. A fost o predică bine pregătită, documentată, cu exemple și pilde alese cu grijă. Totul era clar, nimic în plus, dându-ți posibilitatea să meditezi la cele prezentate, provocându-te subtil să o faci.

Am înțeles ,mai bine ca oricând până atunci, că harul de a fi luminat înlăuntrul ține de disponibilitatea ta, de părtașia la iubirea și puritatea divină. Capacitatea ta de a te deschide și a lăsa LUMINA DIVINĂ să LUMINEZE în tine și apoi în afară spre lumea care te înconjoară, oameni și lucruri, să poți reflecta ceea ce ai, fiindcă ai primit, este o cale spre fericirea personală și totodată spre cea colectivă. De aici îți vine de fapt capacitatea de a alege în fond să fii un om bun sau ...rău. Să te simți bine cu tine însuși sau nu. Să dăruiești lumină din lumina ta

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

interioară sau întuneric din întunericul ce te intoxică. Să vrei și să poți să fii stăpân pe tine, pe reacțiile tale la „stimulii” din jur. „Suntem oameni” e scuza care ne-o aplicăm de câte ori greșim, dar ar trebui să ne amintim nu atât de slăbiciunea noastră umană, cât de faptul că suntem creați după modelul divin. Scopul nostru este să ne mântuim, deci e nevoie să evoluăm.

Ce importante sunt, în timpul predicii, pildele. Este ceea ce se reține cel mai bine. Pr. D. P. în omilia de care vorbim, ne-a spus mai multe, dar am reținut-o, în principal, pe cea cu un Împărat care avea și doi slujitori, așa, la extreme: unul foarte bun și unul foarte rău. I-a chemat într-o zi la el și le-a cerut să plece în lumea largă și să-i aducă la castel, cel bun, pe toți oamenii răi pe care-i va întâlni, iar cel rău pe toți oamenii buni. Când timpul acordat s-a terminat s-au întors amândoi ...singuri. Privise fiecare în jur ...cu proprii ochi. Putea oare un om bun să vadă doar răutatea în ceilalți, să-i catalogheze ca atare și să-i „aducă” Împăratului? Putea oare cel rău să privească cu ochi buni..... bunătatea și să creadă că ea există firesc, dezinteresat...?

Această pildă mi-a plăcut din start așa cum îi place unui copil o poveste interesantă pe care se bucură că o „înțelege”. Apoi am început să ..încerc să mă înțeleg, pe mine însămi, în diverse situații de viață. Să îmi dau seama „cu ce fel de ochi” îi

privesc pe cei din jur, să mă judec, nu să judec, să văd dacă pot să privesc cu lumină, printr-un simplu act de voință sau ...mai trebuie și altceva. Mai trebuie. Harul dobândit prin rugăciune sinceră, harul care trebuie cerut. Și mai e ceva. Multă lectură spirituală și ...în primul rând părtășia cu Isus, frecventarea deasă a Sfintelor Taine, prezența trează la Sfânta Liturghie, meditarea Sfintei Scripturi care ne este de atâtea ori înțelept și hăruit prezentată de preoți în omilie.

Maria-Mirela FILIMON

Să ne rugăm împreună

Preasfântă Fecioară Maria, îți încredințăm pe tinerii noștri, îndeosebi pe cei chemați să-L urmeze mai îndeaproape pe Fiul tău.

Tu știi greutățile, luptele piedicile pe care ei trebuie să le înfrunte. Ajută-i să spună „DA” la chemarea divină, așa cum ai făcut tu la vestirea Ingerului. Apropie-i de inima ta, ca să poată înțelege împreună cu tine frumusețea și bucuria care îi așteaptă atunci când Atotputernicul îi cheamă în intimitatea Sa pentru a-i face martori ai iubirii Sale și a-i învrednici să însuflețească Biserica prin consacrarea lor.

Sfântă Fecioară, ajută-ne să ne bucurăm împreună cu tine văzând că iubirea adusă de Fiul Tău e primită, păstrată și împărtășită.

Dă-ne să vedem și în zilele noastre minunile lucrării tainice a Spiritului Sfânt. Amin.

(Rugăciunea Sfântului Părinte Ioan Paul al II-lea pentru vocații preoțești).

Sfântul Benedict de Nursia - Patronul Europei

Motto: „Omul bun, din visteria bună a inimii sale luminează cele ce sunt bune {...} pentru că bogăția inimii sale este aceea care vorbește” (Luca, 4, 45). După traducerea în limba latină a Bibliei, „Vulgata” a lui Sfântul Ieronim (347-419).

Unicele informații sigure despre viața Sfântul Benedict de Nursia (astăzi Nursia) le deținem de la Papa Grigore cel Mare (490-604). De la acest vrednic slujitor al Domnului ne-au rămas minunata muzică gregoriană și semnătura celebră a papilor: „Servum servorum Dei”. Această semnătură era un răspuns dat patriarhului Ioan din Constantinopol care se semnase trufaș „Patriarh Universal”, expresie în contrast izbitor cu sintagma umilului Episcop Roman ce ne-a dat sigilul Romei: „Servul servitorilor lui Dumnezeu”.

Printre multe scrieri ale sale, Grigore cel Mare ne-a lăsat și 4 volume intitulate „Dialoguri”; în cel de-al doilea se află descrisă minuțios și viața contemporanului său, Sfântul Abate Benedict de la Mănăstirea Monte Cassino din Munții Apennini.

Sfântul Grigore cel Mare l-a portretizat astfel pe autorul regulilor călugărești benedictine: „A fost odată un om binecuvântat, cu un har deosebit, îl chema Benedict. Încă din copilărie, sufletul lui a fost cel al unui vârstnic înțelept. Mult superior copiilor de aceeași vârstă prin felul lui de a se purta. Și-a descătușat sufletul de plăcerile simțurilor și a disprețuit, considerând-o deja ofilită, frumusețea acestei lumi, cu toate că s-ar fi putut bucura în voie de ea”. Notăm că a

făcut parte dintr-o familie bogată a acelor vremi.

Sfântul Benedict a fost trimis la Roma la școlile cele mai înalte din acel timp, dar, după ce și-a adunat învățătura necesară, repede s-a ascuns prin Munții Apennini, între Subiaco și Montecassino, pentru a clădi numeroase mănăstiri (între 12 până la vreo 24).

Pentru a atinge acest scop Sfântul Benedict a elaborat mai multe reguli (norme de viață monahală) conform cărora trebuia să conducă atât frații din mănăstire, cât și călugărițele din așezămintele speciale lor. Doctrina Sfântul Benedict sintetizează itinerariul spiritual al întoarcerii la Dumnezeu prin intermediul „ascultării” de învățăturile lui Isus Cristos. Fundamentul „Regulei” este stabilitatea; mănăstirea nu este un spațiu al clausurii, mai degrabă un spațiu plăcut - „pax benedicta” - cu serviciu liturgic, ore de rugăciune și studiu. În Evul Mediu benedictinii sunt printre persoanele cele mai culte, fiind mereu în căutarea vechilor manuscrise, punându-le în circulație. Deviza Ordinului este celebră: „Ora et labora!” („Roagă-te și muncește!”). Una din cerințele regulilor mănăstirești spunea cu multă strictețe că noaptea trebuie

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

să-i apuce pe frații benedictini sau pe surorile din acest Ordin monahal acasă în chilioarele lor. Întâmplarea, ajutată de Bunul Dumnezeu, a făcut ca Sf. Benedict să încalce aspra cerință! Exista o înțelegere între Sfântul Benedict și sora lui, Sfânta Scolastica, care conducea în localitatea Subiaco o mănăstire benedictină, ca în fiecare vară să se întâlnească pentru a-și împărtăși noile săvârșiri de bine pe tărâmul credinței. Sfânta Scolastica, mai în vârstă decât Benedict, primește de la Bunul Dumnezeu vestea că spre sfârșitul anului credincioasa sa făptură va trece din această viață pământească în lumea dreptilor. Prin urmare Sfânta Scolastica dorea să rămână mai multă vreme cu fratele său spre a vorbi despre cele cerești și viitorul ei în veșnicie. Sfântul Benedict nu dorea să întârzie din abație pentru nimic în lume. În taină, Sfânta Scolastica rugă pe Dumnezeu ca să-l rețină pe Benedict. O furtună nemaipomenită s-a pornit atunci, dezlănțuindu-se puterile Cerului. Sfânta Scolastica a zis, în sfârșit, fratelui luat „prizonier”: „Acum poți să pleci, dacă vrei, la abația ta”, la care Sfântul Benedict i-ar fi răspuns: „Dacă Bunul Dumnezeu din iubire pentru tine ne-a trimis ploaia, vom rămâne în noaptea aceasta să discutăm teologie”.

De atunci, de la furtuna ce a venit în ajutorul Scolasticii, au trecut, probabil, 1418 ani. O fică și un fiu, amândoi sfinți, se bucură nespus de

Raiul creștin, iar pe pământ, la Conciliul Vatican II, în anul 1964, la Roma, Sfântul Părinte Paul al VI-lea l-a proclamat pe Sfântul Benedict de Nursia PATRON al EUROPEI, sărbătorit în fiecare an în ziua de 11 iulie (Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea i-a trecut alături de Sfântul Benedict, ca patroni ai Europei, pe Sf. Ecaterina de Siena, pe Sfânta Brigita și Sfânta Tereza Benedicta a Crucii - Edith Stein -, cât și pe Sfântul Ciril și Metodiu).

Această distincție este binevenită, ca o recunoștință acordată Sfântul Benedict și călugărilor lui de către Biserica Catolică pentru numeroasele binefaceri aduse Europei de-a lungul timpurilor. Datorită benedictinilor s-au păstrat cel puțin 90% din manuscrisele valoroase ale Antichității și Evului-Mediu, au înflorit spitalele din Europa Apuseană, în special marele așezământ de la Salerno de lângă Neapole, apoi Montpellier, Salamanca etc., de asemenea universitățile din Apusul Europei, începând cu Italia, Franța, Anglia, Germania și sfârșind cu Austria, Ungaria, Cehia și Polonia. N-a fost uitată nici agricultura și nici pomicultura. Ceea ce este Sfântul Benedict și ceea ce sunt benedictinii a cuprins în următoarele cuvinte Papa Paul al VI-lea: „Făuritor al unității, maestru al civilizației, în primul rând crainic al lui Cristos și întemeietor al vieții călugărești în Occident, Benedict cu fiii săi au adus Europei progresul creștin prin cruce, prin carte și plug”.

Viorel SORAN

Preotul

Când a mântuirii jertfă
E altar o reînnoiești,
Strângi în vorba ta domoală
Chiar puteri dumnezeiești.
Iosue creștin, în luptă,
Nu la soare dai poruncă,
Ci la Ziditorul care
În văzduhuri îl aruncă.
Tu cobori lumina, viața,
Pe pământul rătăcit
Și cum crești sub daruri sfinte,
Trupul, sângele slăvit
Ce spre izbăvirea noastră
Din Fecioară s-a născut
În persoană cu Cuvântul,
Dumnezeu de la-nceput...

Răzlețiți de pomul vieții
Muritorii către tine
Ca la singura scăpare,
Se îndreaptă cu suspine.
Prin atotputernicia
Iubitoare, îndurată,
Speli în vorbele iertării
Inima cea întinată.

Cum se-nalță regii mândri
Peste lutul omenirii
Tu pe suflute, gigantic
Ții puterea cârmuirii.
Bun păstor pe Calea Crucii,
Le stai râvnic înaintea
Să le mântui ca un frate,
Să le-nalți ca un părinte.
Le deschizi a vieții poartă
Prin renăscătoarea apă,
Din altar cinstita-ți mână
Le nutrește și le-adapă.

Solul unei lumi senine
De virtuți, de fericire,
Tu ridici spre noi limanuri
Obidita lor simțire
Și prin binecuvântare
Truda vieții le-o sfințești.
Vistiernic plin de milă
Pe comorile cerești,
Bucuriile curate
Din ceaslov duios le sameni.
Alinare, înflorire
E iubirea ta de oameni.

Nimeni taina înfrățirii
N-o împarte mai cu drag!
Ochii tăi citind în daruri
Munca fiului pribeag,
Inima ți-e veșnic pară
De curaj făuritoare,
Ce se varsă nesecată
În povață rugătoare.

Lumea lumilor surâde
Intr-a verii feerie,
Dar se-ascunde îngrozită
De a iernilor urgie.

Tu rămâi în lupta vieții
Cherubim de-seninare,
Dându-te cu bucurie
Celui mic și celui mare.
Mană, veșnică lumină,
Ce dezleagă viitorul,
În cuvântul tău cucernic,
Află pururi muritorul
Chiar viața din Treime
S-o sădești în piept deplină
Și preschimbi întreg pământul
Într-o veselă grădină. (...)

Pr. Ion Gârleanu

Papa Paul al VI-lea (IV)

La Roma, Giovanni - Battista Montini a studiat Filozofia și Literale. Urma cursurile ținute de Părinții iezuiți la Universitatea Pontificală Gregoriană și, în vederea licenței, era înscris și la Universitatea de Stat. De asemenea frecventa cursurile la Academia Pontificală Ecleziastică, unde, prin tradiție, se pregătesc diplomații Sfântului Scaun. Leon al XIII-lea, Benedict al XV-lea și Pius al XII-lea s-au format la această Universitate de renume.

La Academia Pontificală Ecleziastică s-a perfecționat în limbile germană, engleză și franceză, aceasta din urmă fiind considerată limbă de cultură pe plan mondial. Mgr. Pizzardo l-a remarcat și l-a sfătuit să se perfecționeze în ceea ce avea ca talent natural, literatura și filozofia, dar i-a sugerat să se orienteze spre Dreptul Canonic și Administrație. Convins de calitățile tânărului Montini, a dorit să-l pună direct în serviciul Papei.

Astfel, la sfârșitul studiilor, în 1923, este numit adjunct la Nunțiatura din Varșovia. Îl aștepta o muncă grea, dar mai greu decât orice erau iernile poloneze. Nu le putea suporta. În situația aceasta este rechemat la Roma și numit

în Secretariatul de Stat unde va rămâne timp de 30 de ani.

Pe o durată de 10 ani a lucrat în mod special cu studenții. Această experiență, acest contact cu tinerii l-a făcut să le cunoască aspirațiile, dar și să-și creeze legături personale cu generația oamenilor cu mari responsabilități în momentul în care a fost ales Papă.

Tinerii cu care a lucrat erau antifasciști. Participa la întrunirile lor, la competițiile lor sportive, dar aducea în mijlocul lor o bogată spiritualitate, frumusețea divină a Bisericii Catolice. Obișnuia să le predice adevărurile de credință în cuvinte concise, într-un stil care atrăgea. Pentru acești tineri a scris mai multe cărți de meditație, cum sunt: „Viața lui Cristos”, „Introducere în viața lui Cristos” etc. Îi antrena în acțiuni caritabile, îi ajuta în organizarea conferințelor aducând un spirit nou, stimulându-le exigența, formându-le o credință dinamică. Toate acestea au marcat pentru tot restul vieții pe cei cu care era în contact. Papa Pius al XI-lea a spus clar: „Posedă daruri pentru care este chemat să aducă Bisericii servicii din ce în ce mai înalte”.

(va urma)

Exerciții spirituale și curs de perfecționare pentru profesorii de religie greco-catolică

În perioada 30 iulie - 2 august 2009 au avut loc la Facultatea de Teologie Greco-Catolică din Oradea exerciții spirituale și un curs de perfecționare pentru profesorii de religie greco-catolică.

Exercițiile spirituale au fost organizate pentru a doua oară la Oradea de către Comisia Sinodală pentru Educație Catolică din cadrul Sinodului Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică și au fost susținute de către părintele Virgil Crețu. Au participat profesori din județele Bihor, Maramureș, Alba și Sibiu.

Profesorii de religie au participat și la un curs de perfecționare acreditat de Casa Corpului Didactic a Județului Bihor. În cadrul cursului au fost susținute prelegeri de către prof. Ana Dura și sora Ligia Man din cadrul Liceului Greco-Catolic Oradea și sora Maria Fodoca, directoarea Liceului Greco-Catolic din București.

Cu această ocazie s-a discutat și situația manualelor de religie, urmând ca până la începerea anului școlar să se tipărească încă cel puțin trei manuale care sunt finalizate: manualul pentru clasa a V-a, autor prof. Dura Ana, manualul pentru clasa a VI-a, autor prof. Hanciș Mariana și manualul pentru clasa a XI-a, autor prof. Ligia Man. De asemenea, datorită modificărilor apărute în programa de studiu, este necesară publicarea unei noi ediții a Ghidului profesorului de religie greco-catolică.

Exercițiile spirituale s-au încheiat duminică, 02 august 2009 cu participarea la Sfânta Liturghie.

Biroul de presă

Colectivul redacțional:

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Redactori: Pr. Ioan ERDELI, Iulian BOGLUȚ, Daniel IȘTOAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)